

Немовлене ім'я

Віктор Кордун

1 П р а п е р в і н ь

У чомусь незнаному,

зеленовихрому

гуляло невидимо:

цвіло безпричинно — буяло безлисто,

сміялось безгучно — ридало безслізно,

жило безупинно і дихало сріберно,

а що — невідомо.

І себе являло

то зблиском, то променем,

дощу крапельиною, сном надозерним,

а як — не збагнути.

Лиш тільки побачено

й названо його, —

змаліло й спинилося:

що перше — те лугом,

що друге — косулею.

Безмежна неназваність

в імені — берег.

2 Я т е б е н е н а з в у

Дивишся так далеко,

наче далеко в себе:

не тривожся, ні, —

я тебе не назву.

Ген ріки круглі

течуть за зграйками риб,

що примхливо пролинули тут удосвіта,

коли ще дені не усталився, —

ти дивишся в них далеко,

наче далеко в себе.

Табуни безликих і чистих вогнищ

блукають по бездоріжжях,

шукаючи призабуті яерела світла,

щоб ввійти у нього, —

ти дивишся в них далеко,

наче далеко в себе.

Хміль плететься і крутиться,
запрагши уподібнитись дневі
і сховати в прозорості тих звірят,
котрі ще не зазнали
від наших поглядів
обов'язковості тіла:
не тривожся, ні,-
я тебе не назву.

З Д и м н а в у с т а х
Ім'я твоє — це берег
мого існування.
Благословляється на світ
твоїм розсвітним іменем.
Ним означаю кожен день,
молюся ним беззвучно
й цілющо сповідаюся.
Твоїм найменням закликаю трави
і викликаю п'янке дощі,
велю твоїм ім'ям
цвісти степам і лукам.
Мовчу так іменем твоїм,
аж терпне в роті,
і дим священний
гіркне на вустах.